

תת"ע (תל אביב) 1972-12-24 - נתנאל קורן נ' מדינת ישראל

בית המשפט לתעבורה תל אביב

תת"ע 1972-12-24 מדינת ישראל נ' קורן
תיק חיצוני: 41250062027

לפני כבוד השופט עמית בר

המבקש- נאשם נתנאל קורן

נגד

המשיבה- מאשימה מדינת ישראל

החלטה

לפני בקשה לביטול פסק שניתן בתאריך 5.1.25 וזאת בהתאם לסמכותי מכח **סעיף 130 (ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] התשמ"ב - 1982**.

כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של נהיגה ברכב שעליו נמסרה הודעת אי שימוש ע"י שוטר שהוא בוחן תנועה.

פסק הדין ניתן לאחר שהמבקש נשפט בהעדרו. המבקש זומן לדין אך לא התייצב.

מדובר בתיק הזמנה לדין.

פסק הדין ניתן בתאריך 5.1.25.

הבקשה לביטול פסק הדין הוגשה בתאריך 22.1.25.

טענות הצדדים:

טענות המבקש:

לטענת המבקש, הוא אינו חש בטוב עם חום גבוה וכאבים ואף לא ידע כיצד עליו להודיע לבית המשפט כי נבצר ממנו להגיע לדיון.

יתר על כן, מציין המבקש כי חתם על תצהיר לפיו רישיונו אבד והוא ידאג להסדיר את הנושא.

כמו כן, המבקש טוען כי הוא בן בכור למשפחה קשת יום. הוא מציין כי אביו אינו עובד ואימו בעלת 100% נכות בשל אסטמה קשה. לכן המבקש נאלץ לעזור בבית עבורו ועבור אחיו ואחיותיו.

ולא די בכך, מציין המבקש כי במועד ביצוע העבירה אימו נזקקה לתרופות באופן דחוף וזאת בשל בעיות נשימתה.

זאת ועוד, מציין המבקש כי רכבו תוקן אולם לא הסדיר זאת במשרד התחבורה.

המבקש מציין כי הוא מבין שגיאתו בפעולתו, הוא מבקש לבטל את ההחלטה בעניין שלילת הרישיון וזאת בשל מצבה הרפואי של אימו.

בתצהיר שצרף לבקשה מסר כי הוא פנה למשרד הרישוי לקבל רישיון נהיגה חדש. אציין כי כתב האישום ייחס לנאשם נהיגה ברכב שנתינתה לו הודעת אי שימוש, ולא נהיגה ללא רישיון נהיגה תקף.

טענות המשיבה:

לטענת המשיבה מדובר בדוח מסוג הזמנה לדיון.

המשיבה טוענת כי מוטלת על נאשם שנבצר ממנו להתייצב לדיון בעניינו, החובה לפנות לבית המשפט ולפעול לדחיית מועד הדיון.

לטענת המשיבה הנאשם צירף אישור מחלה שאינו ערוך כדין בהתאם לפקודת הראיות. יתרה, אישור המחלה הוצא ביום 21.1.25, למעלה משבועיים לאחר מועד הדיון.

עם זאת, המשיבה טוענת כי הנאשם עשה דין לעצמו היות ובחר שלא להתייצב לדיון בעניינו, משכך אין לו להלין אלא על עצמו.

דין והכרעה:

סעיף 240 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] התשמ"ב - 1982 מאפשר לדון אדם בהיעדר בכתב אישום מהסוג בו הורשע הנאשם, וקובע חזקה כי אם הוזמן ולא התייצב בבית המשפט יראוהו כמודה בכל העובדות שנטענו, וכי בית המשפט רשאי לדונו בהיעדרו. ונביא בקצרה את

נוסח הסעיף.

"240. (א) בעבירות לפי פקודת התעבורה, או לפי פקודת ביטוח רכב מנועי [נוסח חדש], תש"ל-1970, שלא גרמו לתאונת דרכים שבה נחבל אדם חבלה של ממש, בעבירות שנקבעו כעבירות קנס או בעבירות לפי חיקוק אחר ששר המשפטים, באישור ועדת החוקה חוק ומשפט של הכנסת קבע, יחולו סדרי דין אלה:

.....

(א)2 נאשם שהוזמן ולא התייצב בבית המשפט בתחילת המשפט או בהמשכו, יראוהו כמודה בכל העובדות שנטענו בכתב האישום, זולת אם התייצב סניגור מטעמו;

(א)3 בית המשפט רשאי לדון נאשם לפי הוראות פסקה (2), שלא בפניו, אם הוא סבור שלא יהיה בשפיטתו על דרך זו משום עיוות דין לנאשם ובלבד שלא יטיל עליו עונש מאסר.

.....

(ב) על פסק דין מרשיע שניתן לפי סעיף קטן (א), יחולו הוראות סעיף 130(ח) ו-(ט).

סעיף 130 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] התשמ"ב - 1982 מאפשר הגשת בקשה לבטל את פסק הדין.

130. (א) נאשם שהוזמן להמשך משפטו ולא התייצב, מותר לדונו שלא בפניו אם ההזמנה למועד ההמשך נמסרה לו בהודעה של בית המשפט בשעת דיון, ובית המשפט הזהירו במהלך המשפט שיהיה רשאי לדונו שלא בפניו אם לא התייצב, או אם הזמנה בכתב הומצאה לו, שלא באמצעות סניגורו, וכן לסניגורו, אם יש לו סניגור, וצויינה בה האזהרה האמורה.

.....

(ח) נגזר דינו של הנאשם בחטא או בעוון שלא בפניו, רשאי בית המשפט, על פי בקשת הנידון, לבטל את הדין לרבות את הכרעת הדין וגזר הדין אם ניתנו בהעדרו, אם נוכח שהיתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו או אם ראה שהדבר דרוש כדי למנוע עיוות דין; בקשה לפי סעיף קטן זה תוגש תוך שלושים ימים מהיום שהומצא לנאשם פסק הדין אולם רשאי בית המשפט לדון בבקשה שהוגשה לאחר מועד זה אם הבקשה הוגשה בהסכמת התובע.

השיקולים להם בית המשפט נדרש בדונו בבקשה לביטול פסק דין שניתן שלא בנוכחות הנאשם לבחון אם מתקיים לפחות אחד משני התנאים:

האחד - סיבה מוצדקת להימנעותו של המבקש להתייצב לדיון.

השני - אם יגרם למבקש עיוות דין, במידה ולא ינתן לו יומו.

ניתן להתייחס לשתי העילות כמקבילית כוחות. כך שכל שסיכויי הבקשה בשל עיוות דין גבוהים יותר, ניתן יהיה להקל בסיבה לאי התייצבות, ולהיפך. אולם לצורך בחינת סיכויי החשש לעיוות דין (שצריכים להיבחן במסגרת מקבילית הכוחות בד בבד עם הדיון בסיבה לאי התייצבות), נדרש בית המשפט להעריך סיכויים אלה בהתאם לטענות הצדדים.

ראו בין היתר דברי בית המשפט העליון ברע"פ 9142/01 סוראיה איטליא נ' מדינת ישראל (2.10.03),

פסקה 8:

"יוצא שאם עלול להיגרם למבקש עיוות דין עקב נעילת שערו של בית-המשפט בפניו, בית-המשפט יעתר לבקשתו לביטול פסק דין גם אם אי התייצבות נבעה מרשלנות גרידא. אולם, אם לא קיים חשש כאמור, נדרשת סיבה מוצדקת להיעדרות, ואם אין בידי המבקש סיבה כאמור, ידחה בית-המשפט את בקשתו..."

אין חובה לדון בבקשה זו במעמד שני הצדדים.

ראו בעניין זה ההלכה עליה חזר בית המשפט העליון ברע"פ 8427/17 מדינת ישראל נ' אמנון סאלם (25.3.18) (להלן - **רע"פ סאלם**):

"אין חובה לקיים דיון במעמד הצדדים, כל אימת שמתבקש ביטולו של פסק דין שניתן בהעדר. קיום דיון כאמור הוא חריג ולא הכלל, ובית המשפט יזמן את הצדדים לדיון בנסיבות חריגות, שבהן ניתן להצביע על טעמים של ממש לביטולו של פסק דין שניתן בהעדר. עם זאת, כל בית המשפט הדוחה בקשה לקיים דיון בנוכחות הצדדים, לנמק ולו בקצרה את החלטתו לדחות את הבקשה"

בעניינו של המבקש, לא מצאתי כי המחלוקת העולה מטיעוני הצדדים היא כזו המצריכה בירור עובדתי במעמד הדיון.

המבקש זומן כדין לדיון.

המבקש לא התייצב לדיון.

אישור המסירה הוגש במועד הדיון. האישור הנו אישור מסירה תקין. לכן יש לראות במבקש כמי שזומן לדיון ובחר שלא להתייצב.

אין חשש לעיוות דין:

בנוגע לטענה כי יגרם למבקש עיוות דין אם לא יינתן לו יומו, כפי שנקבע ברע"פ 8427/17 מדינת ישראל נ' אמנון סאלם(25.3.18):

" על כל הטוען לקיומה של עילה זו, במסגרת בקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר להציג טעמים של ממש לביסוס טענתו, טעמים הנתמכים במסמכים ובראיות שיש בהם פוטנציאל של ממש לשינוי התוצאה. "

עוד נקבע כי על המבקש להצביע על שיקולים כבדי משקל, שיש בהם פוטנציאל ממשי לשינוי התוצאה, על מנת שיבוטל פסק הדין בעילה של חשש לעיוות דין.

במקרה זה, הנאשם אינו טוען טענות מהן ניתן ללמוד כי מדובר בהרשעת שווא ואין חשש לעיוות דין. עוד מציין המבקש כי מדובר בעונש חמור.

העונש שנגזר על הנאשם הוא עונש המינימום שנקבע בחוק. הנאשם למעשה אינו כופר בביצוע העבירה.

שיהוי בהודעה על מחלה.

ב"כ המבקש טען כי המבקש חלה וניתנה לו חופשת מחלה מיום 3.1.25 ועד ליום 8.1.25 .

אם ידע המבקש כי נבצר ממנו להגיע לדיון, היה עליו להגיש בקשה לפני מועד הדיון או בסמוך לאחר מכן כפי שעשה לאחר שהורשע בהעדרו.

אישור המחלה הופק בתאריך 21.1.25 כשבועיים לאחר הדיון, כך שאין בידי לקבלו.

נראה כי רק לאחר שהמבקש סבר שתוצאת ההליך חמורה, החליט לפנות לבית המשפט. **לא ניתן כל הסבר לשיהוי בהגשת הבקשה.**

לאור האמור לא מצאתי הסבר מניח את הדעת באי הגשת בקשת דחייה ובשיהוי בהגשת הבקשה רק בתאריך 22.1.25 כאשר פסק הדין ניתן בתאריך 5.1.25.

מקבילית הכוחות ביחס שבין עיוות הדין לסיבה לאי התייצבות.

כפי שנכתב לעיל, ככל שסיכויי הבקשה בשל עיוות דין גבוהים יותר, ניתן יהיה להקל בסיבה לאי התייצבות, במקרה זה לא הוכח כל חשש ממשי לעיוות דין והסיבה לאי התייצבות הודעה לבית המשפט

רק לאחר שנודע לנאשם על גזר הדין ולא בסמוך לאחר הדיון.

לכן המבקש אינו עומד בתנאים לקבלת הבקשה.

סופיות הדיון:

בית המשפט מחויב לתן ביטוי לעקרון סופיות הדיון ראה בעניין זה ע"פ (באר שבע) 4252/07 נאווה משיח נ' מדינת ישראל (5.11.07):

" לא אחת נאמר על ידי בתי המשפט כי ערכאות השיפוט אינן יכולות לאמץ מתכונת הנותנת גושפנקא עקיפה לחוסר האכפתיות של הציבור. [ראה דברי כב' הש' שמגר בבר"ע 418/85 פרץ רוקשטיין נ. מ"י פד"י ל"ט(3) 279]. על הציבור לדעת כי פתיחת בית המשפט עומדת בפניו כזכות מהותית, אולם זכות זו כפופה לפרוצדורה וזמנים בהם חייב הציבור לעמוד. עמידה בלוחות זמנים יש בה כדי לקדם את הסדר הציבורי, יעילות עבודתו של בית המשפט לרבות עשיית הצדק כלפי כלל הציבור. אי עמידה בזמנים, ולאחריה ביטול של פסקי דין של מתדיינים שלא התייצבו במועד אליו הוזמנו, תביא לסחבת ועומסים מיותרים בניהול התיקים, באופן המכביד לא רק על בתי המשפט כי אם גם על כלל הציבור הממתין ליומו בבית המשפט".

לאור האמור;

לאור העובדה שהמבקש לא פעל לדחיית מועד הדיון;

משלא לא שוכנעתי כי יגרם למבקש עיוות דין במידה ולא יינתן לו יומו;

לאור עקרון סופיות הדיון;

לא מצאתי הצדקה להיעתר לבקשה.

הבקשה נדחית.

המזכירות תשלח ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, י"א שבט תשפ"ה, 09 פברואר 2025, בהעדר הצדדים.